

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobkyně: a) **B. O.**, nar. X, t. č. na adrese Pobytové středisko Ministerstva vnitra ČR, Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí, **b) nezl. B. K.**, nar. X, t. č. na adrese Pobytové středisko Ministerstva vnitra ČR, Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí, zast. žalobkyní sub a) jako zákonným zástupcem, obě právně zast. Mgr. Janem Lipavským, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Velké náměstí 135/19 proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.3.2009 čj. OAM-156/VL-18-04-2009, **t a k t o :**

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se jménem svým a jménem své nezl. dcery domáhala včasnou žalobou přezkoumání rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým byla jejich žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Pochybení žalovaného spatřovala v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, v důsledku čehož nemohla být její žádost posouzena objektivně. Namítala porušení § 2 odst. 1 a 4 zák.č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád), § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu. Tvrdila, že při posouzení její žádosti žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a mezinárodními smlouvami, přijaté řešení neodpovídá okolnostem jejich případu, přičemž žalovaný nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, neopatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, nevyšel tedy ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a rozhodnutí je tudíž nepřesvědčivé. Právě tak pochybil při odůvodnění rozhodnutí zejména co do výroku týkajícího se neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, které žalobkyně označily za nedostatečné. Odkázala na svoji žádost a informace přednesené při pohovoru. Pochybení žalované spatřovala konkrétně v tom směru, že vyloučil soukromé osoby z množiny původců pronásledování či hrozby vážné újmy, ačkoli zákon o azylu, Směrnice Rady 2004/83/ES (kvalifikační směrnice) a konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu v Brně naopak jasně stanoví, že původci pronásledování či nebezpečí vážné újmy mohou být rovněž soukromé osoby. Žalovaný nezkoumal možnosti, schopnosti a ochotu mongolských orgánů poskytnout žalobkyni ochranu před pronásledováním ze strany otce (zřejmě myšleno bývalého přítele), proto jeho rozhodnutí posuzující žádost jako zjevně nedůvodnou považovaly žalobkyně za nesprávné. Proto požadovala napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemné reakci na žalobu s datem 22.4.2009 ocitoval námitky uvedené v žalobě s tím, že se informacemi sdělenými žalobkyní řádně zabýval a důvody pro udělení mezinárodní ochrany neshledal. Připomněl, že se jedná o čtvrtou žádost žalobkyně, odkázal na dosavadní správní řízení, obsah správního spisu a informace přednesené žalobkyní. Setrval na svém závěru, náležitě odůvodněném v napadeném rozhodnutí a spočívající ve zjištění, že na straně žalobkyně nebyly shledány okolnosti nasvědčující pronásledování její osoby či nezl. dcery ve smyslu § 12 či § 14a zákona o azylu. Rovněž tak přednesy žalobkyně nenasděčovaly tomu, že by jí a nezl. dceři mohla hrozit v případě návratu vážná újma dle § 14a zákona o azylu. Proto nebylo dle ustálené judikatury namístě obstarávat si a hodnotit materiály vztahující se k zemi původu žalobkyně a její nezl. dcery.

Důvodem podání čtvrté žádosti měly být potíže žalobkyně spočívající v problematickém soužití s partnerem, násilnickým druhem, pro které odešla z Mongolska. Rovněž tak však i potřeba legalizovat si pobyt z důvodů narození nezl. dcery, druhé žalobkyně, jejímž otcem má být občan České republiky. Žalobkyně tak má v úmyslu zajistit pro obě pobyt proto, aby nezl. dcera měla možnost kontaktů se svým biologickým otcem Požadavek na legalizaci pobytu na území České republiky je nutno řešit v souladu se zák.č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a území České republiky. V tomto ohledu již odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy se úvahami o event. udělení doplňkové ochrany se zabýval a důvody pro kladné rozhodnutí, s ohledem na informace přednesené žalobkyní, neshledal. Fakta, která by žalovaného zavazovala k úvahám o případném udělení tzv. humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, žalobkyně v průběhu řízení nepřednesla, resp. nepřednesla je, ačkoli byla řádně poučena o povinnosti informovat správní orgán o všech důvodech odchodu, v průběhu

prvého řízení. Teprve po neúspěchu prvního řízení, kdy pokračovala ve snaze setrvat na území České republiky, připojila příběh o fyzických útrapách ze strany bývalého druha. K výtce správního orgánu, co vedlo žalobkyni k tomu, že v první žádosti tato fakta i přes poučení neuvedla, sdělila, že řízení probíhalo krátce po jejím příjezdu a ona uvažovala, zda-li tuto informaci přednese. Na svoji obhajobu odkázal na konstantní judikaturu správních soudů, dle které správní orgán nestíhá povinnost dovozovat v konkrétních případech azylově relevantní důvody vedoucí žadatele k odchodu ze země původu, pokud je sám žadatel neuvádí a současně na opakovaně zdůrazňovanou povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany uvádět veškeré důvody svého odchodu a s tím související otázka věrohodnosti azylového příběhu. Objektivní důvody pro postup dle § 14a zákona o azylu rovněž shledány nebyly. Vydané rozhodnutí dle názoru žalovaného tak zpochybněno nebylo, a proto trval na zamítnutí žaloby.

Krajský soud o žalobě rozhodl při jednání poté, kdy žalobu projednal v souladu s ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Zástupce žalobkyně, která se na jednání ze zdravotních důvodů nedostavila, zdůraznil nezbytnost a vážnost informací, které by byla schopna žalobkyně rekapitulovat při osobní účasti – konkrétní informace, které by nad rámec již řečeného měly být soudu předneseny, však neoznačil. Rovněž tak dal v úvahu vyžádání zprávy o stavu lidských práv v Mongolsku a to zejména k otázkám domácího násilí a možnosti obrany. Žalovaný setrval na správnosti svého rozhodnutí, návrhy na doplnění dokazování označil za nadbytečné, když poukázal na Pokyn č. 3 ředitele odboru azylové a migrační politiky z 12. března 2010, dle kterého je Mongolsko považováno za bezpečnou zemi původu.

Při posuzování důvodnosti žaloby se krajský soud řídil následující právní úpravou:

Mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvodky k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Oproti tomuto ustanovení je v zákoně o azylu zakotven § 16, který zavazuje správní orgán k postupu v jeho intencích za předpokladu, že žádost cizince posoudí a poté vyhodnotí jako nedůvodnou. Podle § 16 odst. 1, písm. f) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, pokud žadatel neuvádí skutečnost

svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a.

Při projednání žaloby ze správního spisu vyplynulo, že v případě žalobkyně se jedná již o její v pořadí čtvrtou žádost. Tu podala 6.3.2009 jménem svým a rovněž jménem své nezl. dcery (druhé žalobkyně), která se narodila na území České republiky 26.2.2009 a má mongolské státní občanství. Sama žalobkyně je rovněž státní občankou Mongolska, nikdy nebyla členkou žádné politické strany či hnutí, rovněž tak se politicky neangažovala žádný člen její rodiny. Sdělila, že proti ní nebylo ani není vedeno trestní stíhání, její zdravotní stav je dobrý. V zemi původu, kterou opustila v říjnu 2006, zanechala v péči sestry své dvě děti, jejichž otcem je bývalý druh, kvůli jehož chování zemi opustila. Děti byly svěřeny do výchovy sestry žalobkyně. Za důvody opuštění Mongolska označila potíže s bývalým druhem, který se jednak zabýval obchodem se ženami a jednak byl vůči žalobkyni velmi hrubý a fyzicky ji napadal. Připustila, že byl pro násilné chování páchané na její osobě ve vězení, leč po návratu žalobkyni opět fyzicky napadal. Potvrdila, že by tak zřejmě mohla u kompetentních orgánů hledat pomoc i v budoucnu. Dále uvedla, že otcem jejího dítěte je občan České republiky. Žalobkyně tedy potřebuje na území republiky zůstat proto, aby nezl. dcera měla možnost vyrůstat poblíž svého otce. Aktuální zdravotní stav nezl. je rovněž dobrý.

Ve vlastnoručně psané žádosti potvrdila výše uvedená fakta. Stejně okolnosti přednesla při pohovoru konaném dne 18.3.2009 a připustila, že žádost podala rovněž proto, aby jí bylo umožněno legálně pobývat na území České republiky a vychovávat dceru nablízku jejího otce. K tomuto uvedla, že otcem má být občan České republiky, nicméně v rodném listě nezl. žalobkyně uveden není. Má se jednat o ženatého muže s vlastní rodinou, který původně sliboval finanční podporu s tím, že bude souhlasit s otcovstvím. Připustila, že do doby současné k žádným z výše uvedených kroků nedošlo, sama žalobkyně rovněž žádné konkrétní kroky k určení otcovství nezl. dcery nepodnikla. Zdůraznila, že návrat do Mongolska by nebyl možný, neboť tam nemá zázemí a navíc s dítětem by ji nikdo nepomohl. Tvrdila, že by jí a rovněž tak nezl. dceři mohlo hrozit násilí ze strany bývalého přítele. Od své sestry ví, že dotyčný o osobu žalobkyně stále projevuje zájem.

Správní spis krom již zmíněného obsahuje rovněž rozhodnutí žalovaného ze 6.12.2006 a ze 27.2.2009, kterými reagoval na předchozí žádosti žalobkyně. Rovněž si opatřil spis Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 60 Az 25/2008, ve kterém je rozhodováno o druhé žádosti žalobkyně a reagováno na v pořadí druhé rozhodnutí ve věci žalobkyně vydané dne 14.3.2008. Stručnou rekapitulaci předchozích řízení využije krajský soud pro konečné odůvodnění v této konkrétní věci. Prvně uvedeným rozhodnutím ze 6.12.2006 žalovaný žalobkyni mezinárodní ochranu neudělil. Z tohoto rozhodnutí vyplývá, že důvody odchodu uváděné žalobkyní byly v zásadě totožné s těmi, které zmiňuje v poslední žádosti. Žalovaný si vyžádal aktuální a věcné zprávy o zemi původu (MZ USA, Amnesty International, Informaci MZV ČR a informace z aktuální databáze ČTK) z nichž dovodil, že ohrožené ženy v Mongolsku se mohou obrátit na policejní útvar či nevládní organizaci Centrum proti násilí existující při Mongolském svazu žen. Žalovaný poté správně zdůraznil, že žalobkyně požádala o pomoc policii, ta nezůstala nečinná a přítele žalobkyně zadržela. Bylo tak zřejmé, že

kompetentní orgány se k dané problematice (domácího násilí) staví aktivně a jsou schopny zakročit. Žalobkyně tak měla při opakovaných útocích opětovně vyhledat pomoc. Ostatně žalobkyně sama i v aktuálně probíhajícím řízení potvrdila, že by jí nic nebránilo v tom, aby v případě návratu do země a hrozícího nebezpečí od bývalého přítele pomoc opět vyhledala. Místně příslušný krajský soud žalobu zamítl a Nejvyšší správní soud rozhodující o kasační stížnosti tuto odmítl rozhodnutím ze dne 27.11.2007. Ve druhém rozhodnutí s datem 14.8.2008 posoudil žalovaný opakovanou žádost jako nepřipustnou podle § 10a písm. e) zákona o azylu a dle § 25 písm. i) téhož zákona řízení zastavil. V rozhodnutí se podává, že žalobkyně opět uvedla jako důvod odchodu potíže s partnerem, kdy nad rámec již dříve řečeného doplnila, že se dotýčný zabýval převáděním žen z Mongolska do Číny. Jeho aktivit se zalekla, opustila ho a on se nechtěl s jejím odchodem smířit. Žalovaný situaci vyhodnotil tak, že se jedná o informaci, která byla žalobkyni známa již v předchozím řízení a ačkoli byla řádně poučena o povinnosti poskytnout veškeré informace, vědomě tak neučinila. Krajský soud v Ostravě rozhodující o žalobě zjistil, že žalobkyně opustila pobytové středisko a místo aktuálního pobytu se nepodařilo zjistit. Ustanovil proto žalobkyni opatrovníka a usnesením ze dne 3.9.2008 řízení zastavil. O třetí žádosti podané dne 29.1.2009 rozhodnul žalovaný dne 27.2.2009 stejně jako v případě předchozím. Oproti důvodům dříve uvedeným doplnila, že je v devátém měsíci těhotenství, otcem nenarozeného dítěte má být občan České republiky a žalobkyně by mu tak ráda zůstala nablízku. Žalovaný zdůraznil, že o svém těhotenství žalobkyně věděla i v průběhu předchozího řízení a nic jí nebránilo tento fakt zmínit. V ostatním odkázal na předchozí řízení a rozhodnutí.

Krajský soud rovněž zjistil, že žalobkyně byla Okresním soudem ve Frýdku-Místku (rozsudek ze dne 21.12.2009 sp.zn. 4 T 56/2009) uznána vinnou trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí a odsouzena k trestu vyhoštění z území České republiky. Z odůvodnění rozhodnutí se mimo jiné podává, že žalobkyně poté, kdy nabylo právní moci rozhodnutí NSS v Brně (ukončené řízení o první žádosti) z České republiky neodešla, nýbrž zde pracovala nadále načerno a pobývala nelegálně i přes rozhodnutí Inspektorátu cizinecké policie v Břeclavi ze dne 18.2.2008 o správním vyhoštění. Žalobkyně reagovala další (v pořadí druhou) žádostí o udělení mezinárodní ochrany, kdy po negativním rozhodnutí jí byl vydán výjezdní příkaz s platností do 2.4.2008. I přesto na území republiky dále nelegálně setrvala a pracovala. Po zjištění, že je těhotná, podala v lednu 2009 opětovně žádost o mezinárodní ochranu. Svě setrávání a území republiky vysvětlovala tím, že nevěděla, jakým způsobem by se mohla do Mongolska vrátit a následně i těhotenstvím. Trestní soud argumenty nepřijal, když konstatoval, že možnosti vycestování by jí jistě objasnily nevládní organizace působící na území republiky a potřebné rady by ji poskytla rovněž Cizinecká policie ČR. Otázka těhotenství nebyla jako důvod již vůbec akceptována, když soud konstatoval, že do jiného stavu žalobkyně přišla až několik měsíců poté, kdy jí bylo vystaveno výjezdní vízum. Toto rozhodnutí napadla žalobkyně u odvolacího soudu, kterým byl Krajský soud v Ostravě. Ten svým usnesením ze dne 21.4.2010 sp. zn. 39 To 16/2010 její odvolání odmítl.

V projednávané věci se krajský soud bez výhrad ztotožnil s posouzením situace a odůvodněním napadeného rozhodnutí tak, jak učinil žalovaný správní orgán, a proto na

jeho obsah postačí odkázat. V zásadě lze shrnout, že za opuštěním Mongolska stály partnerské konflikty žalobkyně s bývalým druhem, které byly předmětem předchozích opakovaných a neúspěšných žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Konflikty s orgány státní moci vyloučila, stejně tak jako politickou angažovanost. Z výše zachyceného je zcela nepochybné, že žalobkyni k odchodu nevedly okolnosti azylově relevantní, nýbrž konflikt s bývalým partnerem, který na její výzvu řešila i policie. Byť by se mohl jevit zásah policie s ohledem na přednes žalobkyně jako málo účinný (druh ji měl po propuštění opětovně napadnout), pak jí nic nebránilo v tom, aby policie či jiné orgány, které se problematikou domácího násilí páchaného na ženách zabývají, jak bylo v předchozím řízení zjištěno. Žalobkyně dále nepřednesla správnímu orgánu jedinou informaci, která by alespoň naznačovala pronásledování její osoby z politických důvodů (§ 12 a) zákona o azylu či by prokazovala odůvodněný strach z pronásledování (§ 12 b) téhož zákona.

Výčet důvodů pro poskytnutí mezinárodní ochrany formou azylu (a následně eventuelně tzv. doplňkové ochrany) je v zákoně stanoven taxativním výčtem a nelze je tudíž rozšiřovat. Skutečnosti uváděné žalobkyní, tedy snaha vyřešit odchodem partnerský konflikt se touto výčtu vymykají (např. rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2003, čj. 5 Azs 3/2003-54). Rovněž tak potřeba legalizace pobytu není důvodem pro kladné rozhodnutí, když pro tyto účely slouží zák.č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a území České republiky.

Další napadený výrok se týkal neudělení tzv. doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, čj. 2 Azs 71/2006-82: *„Povinnost nevystavit žadatele o azyl mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu (čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 8, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb.) je dána, pokud hrozí „reálné nebezpečí“, že bude takovému zacházení vystaven.“* Předchozí zkušenosti žalobkyně týkající se možnosti ochrany před násilným konáním jednotlivce nabyté přímo v zemi původu a informace shromážděné žalovaným v průběhu řízení o první žádosti žalobkyně dávají záruku toho, že žalobkyně se při vyvinutí osobní aktivity pomoci od kompetentních orgánů své země v případě potřeby dočká.

Přiměřeně lze využít judikatury Nejvyššího správního soudu vztahující se k dané

problematicke, kde se např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, čj. 5 Azs 230/2004-45 uvádí: „*Správní orgán není povinen rozhodnout o překážce vycestování, jestliže žádost o azyl byla zamítnuta podle § 16 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb. Pouze v případě udělení či neudělení azylu v režimu § 12, § 13 a § 14 téhož zákona je ve smyslu § 28 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, obligatorní částí rozhodnutí konstatování, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování.*“ Žalovaný vycházel z opakovaných přednesů žalobkyně, faktů získaných v předchozích třech řízeních a rovněž z obecně známé aktuální situace v Mongolsku. Je zřejmé, že se Mongolsko nenachází ve válečném stavu či v situaci vnitřního ozbrojeného konfliktu. Informace přednesené žalobkyní, resp. komplexní posouzení jejího příběhu včetně opakovaných žádostí při konfrontaci se situací v zemi původu nezavdaly pochybnosti (důvodné obavy) v tom směru, že žalobkyni by v případě návratu do Mongolska hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu.

Krajský soud nevyhověl návrhu zástupce žalobkyně na doplnění dokazování spočívající v prezentaci případu předneseném statnou žalobkyní a rovněž tak neshledal potřebným doplnit dokazování zprávami o stavu žen v Mongolsku (§ 52 s.ř.s.). Žalobkyně svůj příběh prezentovala již čtyřikrát, reagovala čtyřmi žalobami, a proto je krajský soud přesvědčen – již s ohledem na zásadu koncentrace řízení – že není v silách žalobkyně poskytnout dosud neuvedená fakta. Za neefektivní rovněž vyhodnotil požadavek na doplnění dokazování o zprávy týkající se postavení žen v Mongolsku. K tomu krajský soud připomíná, že dané problematice se věnoval velmi podrobně a odpovědně žalovaný v prvním řízení, kdy shromáždil řadu informací z objektivních zdrojů, které se tomuto tématu věnovaly. Z nich vyplynulo, že v Mongolsku existuje reálná možnost domoci se ochrany před domácím násilím a to jak u kompetentních státních orgánů, tak rovněž u nevládních organizací. Tuto skutečnost ostatně nepopřela ani žalobkyně, která sama potvrdila, že vyhledala pomoc policie a ta jí skutečně konala a jejího přítele zadržela. Pokud se zákrok nejevil dostatečně účinným (žalobkyně zmínila, že byla druhem po jeho propuštění opětovně napadena), pak jistě po předchozí zkušenosti jí nic nebránilo domáhat se ochrany opětovně, což sama ostatně připustila. Krajský soud uzavírá, že opakovanými žádostmi o udělení mezinárodní ochrany se žalobkyně snažila legalizovat sobě a v tomto řízení rovněž i nezl. dceři pobyt na území České republiky, přičemž takovýto důvod nelze pod azylově relevantní důvody dle ustálené soudní judikatury podřadit. Přání žalobkyně vychovávat nezl. dceru v zemi, kde má svého údajného biologického otce je jistě pochopitelná, ale důvodem pro udělení mezinárodní ochrany sama o sobě rozhodně není. V projednávané věci a to až do rozhodnutí soudu nebyla otázka otcovství nezl. žalobkyně vyřešena, resp. zůstala toliko na bázi tvrzení žalobkyně nepodpořena žádným faktickým důkazem. Sama žalobkyně popsala nemorální postoj muže, který má být otcem její nezl. dcery tak, že se s nimi nestýká, slibovanou finanční pomoc neposkytuje a uvést své jméno do rodného listu nezl. rovněž nemíní. Pro obě žalobkyně je to situace jistě velmi nelehká a z lidského hlediska nedůstojná, nicméně vypovídá o tom, že mezi dotyčnými osobami se o žádnou rodinnou vazbu nejedná. Pochybení žalobkyní vytýkaná krajský soud na straně žalovaného neshledal. Ten ve svém rozhodnutí rozhodně nepopřel, že by původcem pronásledování mohla být rovněž soukromá osoba. V konkrétním případě však nevyhodnotil okolnosti ve prospěch žalobkyně, neboť tato sama potvrdila, že se

ochrany v zemi původu domáhala, ta jí byla poskytnuta a v případě návratu by jí rovněž tak nic nebránilo požádat o pomoc opětovně. K tomu krajský soud doplňuje, že touto problematikou se žalovaný zabýval v souvislosti s první žádostí a shromáždil potřebné informace, které spontánní přednes žalobkyně potvrzují. Nelze zastírat, že situace v Mongolsku je v otázce domácího násilí páchaných na ženách stále aktuální, nicméně mechanismy ochrany existují a je na žalobkyně, aby je v případě potřeby použila. Soud rovněž nesdílí vyřčenou obavu žalobkyně, že se nemá kam vrátit. V Mongolsku žije její sestra, která navíc vychovává žalobkyniny děti, tudíž příbuzenské vazby jsou v zemi původu daleko těsnější, nežli v České republice.

Řízení před krajským soudem nepřineslo žádné zásadní skutečnosti, v důsledku kterých by mohlo dojít ke změně v posouzení žalobcovy žádosti, a proto soud žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyly v řízení úspěšné a žalovanému žádné náklady v řízení před soudem nevznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů a za podmínek uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí.

Kasační stížnost je třeba podat ke Krajskému soudu v Hradci Králové. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu v Brně, který o ní bude rozhodovat. Nemá-li účastník vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem.

V Hradci Králové dne 22. září 2010

JUDr. Marcela Sedmíková, v. r.
samosoudkyně